SHAMALA SATHIYASEELAN

lwn.

DR JEYAGANESH C MOGARAJAH

MAHKAMAH TINGGI MALAYA, KUALA LUMPUR
RAUS SHARIF H
[SAMAN PEMULA NO: S8-24-3586-2002]
26 APRIL 2003

UNDANG-UNDANG KELUARGA: *Perkahwinan - Satu pihak beragama Islam - Permohonan untuk relief ansilari di antara pihak-pihak berkahwin di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 - Sama ada boleh didengar oleh Mahkamah Tinggi - Applikasi Tan Sung Moi v. Too Miew Kim - Bidang kuasa Mahkamah Tinggi bawah s. 24(a) Akta Mahkamah Kehakiman 1964*

PROSEDUR SIVIL: *Bidangkuasa - Mahkamah Tinggi - Satu pihak beragama Islam - Permohonan untuk relief ansilari di antara pihak-pihak berkahwin di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 - Sama ada boleh didengar oleh Mahkamah Tinggi - Applikasi Tan Sung Moi v. Too Miew Kim - Bidang kuasa Mahkamah Tinggi bawah s. 24(a) Akta Mahkamah Kehakiman 1964*

Dalam tindakan ini, defendan telah menimbulkan suatu bantahan awal berkenaan dengan permohonan saman pemula oleh pihak plaintif yang terdiri, diantara lain, dari relief-relief ansilari seperti hak penjagaan anak-anak dan wang nafkah dari defendan. Persoalan awalan yang dipohon untuk diputuskan adalah sama ada defendan setelah memeluk agama Islam tidak lagi tertakluk di bawah bidang kuasa mahkamah sivil.

Diputuskan:

[1] Seksyen 3(3), Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 ('Akta') membuat peruntukkan yang Akta tersebut tidak terpakai kepada seseorang yang beragama Islam. Namun demikian, walaupun defendan kini beragama Islam, tetapi plaintif dan defendan telah berkahwin di bawah Akta itu sebelum defendan memeluk agama Islam. Perkahwinan mereka akan dianggap berterusan sehinggalah ianya dibubarkan dibawah mana-mana keadaan dibawah s. 8 Akta tersebut. Oleh kerana itu, defendan masih tertakluk kepada bidang kuasa mahkamah sivil. (ms 693 h & 694 a, b & e)

[2] Tambahan pula, kes Mahkamah Agung iaitu *Tan Sung Moi v. Too Miew Kim* telah pun memutuskan yang presiding yang melibatkan permohonan untuk relief ansilari di antara pihak-pihak yang telah berkahwin di bawah Akta, boleh didengar oleh Mahkamah Tinggi melalui bidang kuasa yang diberi di bawah s. 24(a) Akta Mahkamah Kehakiman 1964. Undang-undang ini adalah terpakai walaupun dalam kes dimana sesuatu pihak telah memeluk agama Islam sebelum permohonan tersebut dibicarakan. (ms 694 h & 695 a)

[Bantahan awalan ditolak.]

Kes-kes yang dirujuk:
Genga Devi Chelliah lwn. Santanam Damodaram [2001] 2 CLJ 359 HC ***(dirujuk)***
Mohd Habibullah Mahmood v. Faridah Dato' Talib [1993] 1 CLJ 264 SC ***(dirujuk)***
Nor Kursiah Baharudin v. Shahril Lamin & Anor [1997] 1 CLJ Supp 599 HC ***(dirujuk)***
Tan Sung Moi v. Too Miew Kim [1994] 3 CLJ 708 SC ***(diikuti)***

Perundangan yang dirujuk:
Courts of Judicature Act 1964, s. 24(a)
Law Reform (Marriage and Divorce) Act 1976, ss. 3(3), 8
Federal Constitution, art. 121(1A)

Bagi pihak plaintiff - Cik Parameswary (R Kandiah & Ravi Nekoo); T/n Nekoo Parames & Tung
Bagi pihak defendan - Rubiah Jaffar (Muralee Menon); T/n Jaffar & Menon

Dilaporkan oleh Raja Vishnu Sivarajah

PENGHAKIMAN

Raus Sharif H:
Melalui saman pemula bertarikh 31 Disember 2002 plaintif telah memohon perkara-perkara berikut:

1. Plaintif diberi faak penjagaan, pemeliharaan dan kawalan ke atas anak-anak yang bernama Saktiswaran dan Theiviswaran (selepas ini dikenali sebagai 'anak-anak' tersebut).

2. Wang nafkah sebanyak RM1,500 setiap bulan sehingga anak-anak tersebut berumur 21 tahun dibayar oleh defendan kepada plaintif bagi anak-anak tersebut.

3. Akses diberikan kepada defendan pada setiap minggu pada hari Ahad pada pukul 10 pagi hingga 6 petang dengan kehadiran plaintif di rumah plaintif.

4. Lain-lain perintah yang dianggap adil dan sesuai oleh mahkamah yang mulia ini; dan

5. Kos permohonan ini ditanggung oleh defendan.

Pada 12 Mac 2003, semasa saman pemula ini hendak dibicarakan, defendan telah menimbulkan bantahan awalan bahawa mahkamah ini tidak mempunyai bidang kuasa untuk membicarakan permohonan plaintif atas alasan-alasan berikut:

a) bahawa defendan dan anak-anak tersebut telah memeluk agama Islam.

b) bahawa melalui perintah Mahkamah Tinggi Syariah Shah Alam bertarikh 28 Januari 2003, antara lain telah memerintahkan hak jagaan sementara ke atas anak-anak tersebut diberikan kepada defendan.

c) bahawa tidak terdapat peruntukan di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 untuk membolehkan mahkamah ini untuk mengenepikan, merubah atau membuat perintah berlawanan dengan perintah Mahkamah Tinggi Syariah Shah Alam.

Setelah mendengar penghujahan kedua-dua belah pihak, mahkamah ini telah menolak bantahan awalan defendan tersebut dan mengarahkan supaya pendengaran permohonan saman pemula tersebut diteruskan. Defendan yang tidak berpuashati terhadap keputusan saya itu merayu ke Mahkamah Rayuan.

Secara ringkasnya fakta kes ini menunjukkan bahawa plaintif telah berkahwin dengan defendan pada tahun 1978 di bawah Akta Membaharui Undang-Undang (Perkahwinan & Perceraian) 1976 (selepas ini disebut sebagai 'Akta tersebut'). Hasil daripada perkahwinan tersebut mereka telah dikurniakan dengan dua orang anak lelaki, Saktiswaran (tiga tahun tiga bulan) dan Theiviswaran (satu tahun lapan bulan). Apabila timbul beberapa masalah rumahtangga di antara kedua-dua belah pihak, plaintif telah memfailkan saman pemula ini atas alasan untuk melindungi dirinya dan anak-anaknya. Dalam pada itu, defendan telah pula memeluk agama Islam bersama kedua-dua anak tersebut, iaitu sebulan sebelum saman pemula ini difailkan. Walau bagaimanapun, anak-anak tersebut sekarang tinggal bersama-sama plaintif.

Persoalan awalan yang dipohon untuk diputuskan oleh mahkamah adalah sama ada defendan setelah memeluk agama Islam tidak lagi tertakluk di bawah bidang kuasa Mahkamah Sivil. Peguam defendan yang bijaksana di dalam hujahannya

untuk menyokong mengapa mahkamah ini tidak mempunyai bidang kuasa untuk mendengar permohonan plaintif telah antara lain merujuk kepada autoriti-autoriti berikut:

a) Article 121 (1A) Federal Constitution

> The court referred to in cl. (1) shall have no jurisdiction in respect of any matter within the jurisdiction of the Syariah Court.

b) *Mohd. Habibullah bin Mahmood v. Faridah bte Dato' Talib* [1993] 1 CLJ 264.

> Article 121(1A) of the Federal Constitution has granted exclusive jurisdiction to the Syariah Courts in the administration of personal and family Islamic laws. In other words art. 121(1A) is a provision to prevent conflicting jurisdiction between Civil Courts and the Syariah Courts.

c) *Genga Devi Chelliah lwn. Santanam Damodaram* [2001] 2 CLJ 359

> Per Justice Rahmah Hussain;
>
> Walaupun Mahkamah Sivil mempunyai bidang kuasa untuk mendengar permohonan perceraian dan relif sampingan yang dipohon oleh seorang bukan Islam di mana salah seorang daripada pihak yang terlibat telah memeluk agama Islam, tetapi ia tidak bermaksud bahawa Mahkamah Sivil mempunyai bidang kuasa untuk mengenepikan perintah yang dikeluarkan oleh Mahkamah Syariah.

d) *Nor Kursiah Baharudin v. Shahril Lamin & Anor* [1997] 1 CLJ Supp 599

> Therefore this High Court has no jurisdiction to question the validity of the order which made in respect of a matter which is obviously within the jurisdiction of the Syariah High Court.

Dengan penuh hormatnya kepada peguam defendan yang bijaksana, saya berpendapat bahawa isu sebenar dalam bantahan awalan ini bukanlah untuk mahkamah ini mengenepikan apa-apa perintah Mahkamah Tinggi Syariah, tetapi sama ada mahkamah ini mempunyai bidang kuasa untuk mendengar relif-relif ansiliari seperti yang dipohon oleh plaintif. Dalam memutuskan sama ada mahkamah ini mempunyai bidang kuasa untuk mendengar permohonan plaintif saya memang sedar akan peruntukan s. 3(3) Akta tersebut yang

memperuntukkan bahawa Akta tersebut tidak terpakai kepada seseorang yang beragama Islam. Untuk menjadi jelas, diperturunkan s. 3(3) Akta tersebut yang berbunyi:

> 3(3). This Act shall not apply to a Muslim or to any person who is married under Muslim Law and no marriage of one of the parties professes the religion of Islam shall be solemnized or registered under this Act.

Namun demikian, walaupun defendan sekarang beragama Islam, tetapi fakta kes ini menunjukkan bahawa plaintif dan defendan telah berkahwin di bawah Akta tersebut sebelum defendan memeluk agama Islam. Kesahihan perkahwinan defendan dengan plaintif masih tertakluk di bawah Akta tersebut di mana s. 8 memperuntukkan seperti berikut:

> Every marriage solemnized in Malaysia, after the appointed date, other than a marriage which is void under the Act, shall continue until dissolve:
>
> a) by death of one of the parties
>
> b) by the order of a court of competent jurisdiction, or
>
> c) by a decree made by a court of competent jurisdiction that the marriage is null and void.

Berdasarkan peruntukan s. 8 Akta tersebut, saya berpendapat meskipun plaintif dan defendan tidak lagi tinggal bersama ataupun meneruskan kehidupan mereka sebagai suami isteri setelah defendan memeluk agama Islam, perkahwinan mereka dianggap berterusan sehinggalah ianya dibubarkan di bawah mana-mana keadaan di bawah s. 8 Akta tersebut. Dengan ini defendan masih tertakluk kepada bidang kuasa mahkamah ini. Tambahan pula permohonan plaintif di sini ialah berkaitan hak jagaan dan kebajikan anak-anak serta nafkah. Sudah tentu plaintif tidak boleh lari dari tanggungjawabnya untuk menanggung anak-anak tersebut. Malah YA Hakim Rahmah Hussain di dalam kes *Genga Devi Chelliah lwn. Santanam Damodaram*, iaitu autoriti yang menjadi sandaran peguam defendan yang bijaksana, telah menyatakan bahawa Mahkamah Sivil memang mempunyai kuasa untuk mendengar permohonan perceraian dan relif sampingan yang dipohon oleh seseorang bukan Islam di mana salah seorang yang terlibat telah memeluk agama Islam. Sebenarnya persoalan ini telah dengan jelas diputuskan oleh Mahkamah Agung (pada masa itu) di dalam kes *Tan Sung Moi v. Too Miew Kim* [1994] 3 CLJ 708 di mana Mahkamah Agung telah memutuskan bahawa presiding yang melibatkan permohonan untuk relif ansiliari di antara kedua-dua belah pihak yang telah berkahwin di bawah Akta tersebut

boleh didengar oleh Mahkamah Tinggi melalui bidang kuasa yang diberi di bawah s. 24(a) Akta Kehakiman 1964 walaupun sesuatu pihak telah memeluk agama Islam sebelum permohonan tersebut dibicarakan.

Kesimpulannya, memandangkan defendan dan plaintif telah berkahwin di bawah Akta tersebut dan berdasarkan peruntukan undang-undang dan nas undang-undang yang ada, maka saya memutuskan bahawa mahkamah ini mempunyai bidang kuasa untuk mendengar relif ansiliari seperti yang dipohon oleh plaintif walaupun defendan telah memeluk agama Islam. Bantahan awalan defendan dengan itu ditolak.